

„Pojdimo torej na delo v božjem imenu“, dejal je oče Murnik.

„Mati, z Bogom za ta čas, pa bodite zdravi, ko se vrnemo“, rekel je še Tooček, in šli so vsi trije skupaj.

* * *

Leto za letom je preteklo od tega dogodka. Milček in Tonček živita še. Prvi je prevzel tvornico po svojem očetu, ta pa je oskrbnik in vodja pri njem. Dobro se razumeta mej seboj in skrbita za dušni in telesni blagor delavcev, svoje otroke pa učita spoznavati to resnico:

„Ko bi bilo bogastvo usmiljeno, ne bi bila beda bridka.“

Sreča mladinskih let.

(Piše Fr. Kralj.)

VIII. S puško!

Mladina, posebno moška, se posebno veseli streljanja, in zato spada gotovo mej mladinsko srečo, da ima vsak ostro sabljico in puško risano! Kako pôlje dečku srce, ko mu zgovorni ded pripoveduje o turških bojih, o gromenju topov in streljanju pušk! Kako občuduje lovce in vojake, ki nosijo na ramah to smrtonosno orožje! Kako bi tudi sam rad poskusil, kako poka puška, kako se vzdiguje oblak dima! A mora imeti strah pred takim orožjem, ker prava puška ni za igro, ni za otroke.

Ko je malo odrastel, da je hodil na pašo s starejšim bratom, je tudi že streljal. Pri ognju je naredil kovaški meh, a zraven tudi oster kamen, na katerem je streljal z gorečim ogljem. To se pa tako vrši. Na koničast moker kamen se dene goreč ogelj, katerega potem še bolj razpiše. Ko je dovolj razpihan, udari z drugim kamenom po oglju, in glasen pok se razlega po pašniku.

Lepa je sicer ta igrica in zanimiv ta način pokanja, a pripraven ni. Zato se ga kmalu otrok naveliča. Njega veseli puška, ki bi imela vsaj podobo prave puške, če bi prav ne bila taka, kakor so vojaške ali lovske. Zato v jednomer nadleguje očeta, naj mu naredé puško. Ker se oče ne morejo iznebiti malega nadležneža, mu tudi izpolnijo vročo prošnjo in željo.

Tam za hišo raste košat bezgov grm že mnogo let. Sicer ga je škoda odrezati, ker bezgov je dober za marsikako bolezen, a iz jedno vejo ne bo Bog vé kake škode. Zato jo odrežejo.

Mej dvema grčama je lepa dolga bezgova cev. Oče ostrgajo kožo in spravijo lepo stržen iz cevi. Tako je torej puškina cev gotova. Na jednem koncu naredé oče cevi zamašek iz trdega drenovega lesa, drugi zamašek se

lahko naredi iz papirja, ker vsakikrat pri streljanju odleti v zrak. A treba je še jedne paličice, katere polovica je debelejša in ne more v cev, druga gre pa lahko v njo.

S tem je puška dogotovljena. Dečko zamaši na obeh koncih cev, poptisne paličico na drenov zamašek; zrak se v cevi stiska, dokler ne odleti zamašek na drugem koncu z glasnim pokom v zrak. To vam je veselje to pokaanje! Včasih naliže v cev tudi vode, da se izlije dolg curek v zrak. Sevé taka bezgova puška se kmalu pokonča in vse veselje je pri kraju.

A s tem še ni zadovoljen mali strelec. Hrepeni po puški, ki bi bila še bolj podobna pravi, želi si pristne pištolicice. Lepo je molil k sv. Nikolaju, goreče se priporočal očetu, da naj mu kupijo pištolicico, a vse je bilo zaman. Upal jo je dobiti za golobice o Božiči, upal za pirhe, pa ga je varalo. In znabiti bi ne bil prišel do lastne puškice, da mu ni dobra sreča pomagala.

Z lovčevim Fonzkom sta bila nerazdružljiva prijatelja. Pri njem je tudi dobil naš 'lovec' veselje do streljanja. Pri lovčevih je občudoval pravcate puške. Dotakniti se sevé ne sme puške, ker bi se lahko sprožila. Z lovčevim Fonzkom sta se zmenila, da jima bodo oče naredili dvojce pušk. Radi so prijazni oče uslišali prošnjo svojega jedinca. Naredili so jima puški, kakor ju kaže današnja slika! Kdo je bil bolj srečen nego-li naš strelec? Nepremično je zrl v 'stričevo' delo in srce mu je poskakovalo samega veselja. Po tolikih prošnjah in stalnem moledovanju se mu je slednjič vendar-le izpolnila goreča želja. Dobil je puško, ki je bila lepa in trdna. Nesla je strelice tako daleč v zrak, da jih je komaj zopet našel.

Ves dan bi bil streljal, če bi ga oče pustili. No, pa je bil tudi časi malo poreden. Pomeril je nemalokrat tudi mej kokoši, ki so se z glasnim krikom razpršile, kar mu je delalo še več veselja. Tako se je veselil in kratkočasil v mladih letih. Pa prišla so poznejša leta in puške se je naveličal. Sedaj jo nosi kot vojak, pa mu baje nič posebno ne ugaja.

Kako se izpreminjajo časi, in mi v njih! Kar ga je nekdaj veselilo, ko je bilo celo nepopolno, to mu sedaj še popolno preseda. Naj bo stvar kakor hoče, resnica ostane, da je tudi puška za mladinska leta velika sreča, ki jih sladi, in čas hiti o veselju otroških iger, da sam ne veš, kako. Pozneje pridejo sevé druge stvari, druge težave in drugačno veselje.

„Krepost je v sredi“, velé modri možjé. Lepo je igrati se z bezgovo ali z leseno puško in marsikako kratkočasje najdeš v nji; a nevarno je igrati se s pravo in celó nabasano puško. Koliko nesreč se je že s tem prigodilo! Koliko otrok je s tem poškodovalo ali celó umorilo same sebe ali pa druge! Take žalostne slučaje lahko berete večkrat. Zato bodi resen opomin onim, ki radi streljajo ali poslušajo streljanje, naj se ne dotikajo pušk. Puška naj jim bo strup, ki umori lahko v trenutku. S svojo leseno puškico pa le streljajte veselo v zrak, tu ne bo nikake škode!

